

**Verzameling
Verhalen 3**

Martin Wichink

Voorwoord.

Als heel jong is Martin Wichink begonnen met het schrijven van verhalen.

Het gaf hem de mogelijkheid om zich tijdens het schrijven terug te trekken in zijn eigen door letters en woorden gevisualiseerde wereld.

Deze “verzameling verhalen” is een bundeling “ongeslepen” emoties uit het dagelijks leven, vormgegeven in verhalen en gedichten van deze prijswinnende auteur.

Deze prachtig samengestelde bundel van Martin’s meest toonaangevende teksten, geeft de lezer een verfrissende unieke kijk op de wereld.

Deze verhalen is het derde verzamelingsbundel welke op deze manier in openbaarheid komt en is ontstaan uit zijn passie voor schrijven.

Martin Wichink.

Inhoud van deze verzameling verhalen:

Alcoholcontrole.

Iedereen die wel eens een alcoholcontrole heeft meegemaakt, voelt de spanning als het apparaat niet gelijk uitslag geeft. Lees mijn relaas.

Annie van het station.

Haarle heeft een station gehad. Hierdoor geïnspireerd heb ik jeugdherinnering aan toegevoegd.

Burn out.

Soms wil je, soms moet je deadlines halen in je leven. In een enkel geval kan je soms ook te veel je best willen doen. De oplossing ligt af en toe dichterbij dan je soms vermoeden kan.

Daarom ben ik molenaar mam.

Als je wel eens vaker op een schrijverssite bent en meeschrijft aan een bepaald thema, wil je de verhalen wel eens melig of grappig doen overkomen. Daar is dit verhaal een voorbeeld van.

De beste wensen.

Een verhaal waar ik de nieuwjaarswensen uitpreek. Er zit verder nog een boodschap in verwerkt. Belangrijk om te weten, dit was voor de corona pandemie.

Wens je veel plezier bij het lezen van de verhalen.

Alcoholcontrole.

Mark verlaat het ziekenhuis. Nog een keer wast hij zijn handen bij de algemene ingang, voordat hij in de auto stapt. Hoe vaak heeft hij de afgelopen week zijn handen wel niet gewassen. Maar goed dat dit niet geteld is, het is ook geen doen.

Bij de auto aangekomen blieft Mark het automatische slot en opent de deur van zijn bolide. Stapt vervolgens in en trekt de autodeur dicht. Eenmaal zit op de stoel, voelt hij pas hoe vermoeit hij is. Het is ook hectisch geweest de afgelopen week. Twaalf uur op en twaalf uur af op de intensive care voor het Corona virus, het is ook niet niks. Samen met alle collega's moeten ze de verzorging doen, een andere optie is er niet. De komende week zal het nog spannender zijn, als deze virus zijn top bereikt volgens de berekeningen. Alle hens aan dek zal nodig zijn en is het dan vijf voor twaalf misschien, maar nu even drie dagen rust.

Mark start zijn bolide en rijdt de route naar zijn huis.

Onderweg bij een van de rotondes die hij moet passeren, ziet hij blauwe lampen knipperen. Vaart verminderend stop hij bij een agent.

Alcoholcontrole. Mark opent zijn raam en de agent vraagt hem: "Wilt u meewerken aan de alcoholcontrole?"

Voor Mark is dit geen probleem, want hij heeft toch geen alcohol gedronken. Als het blazen tot de piep is geklaard, is het even afwachten. Doordat het even duurt voor de uitslag er is, denkt Mark na over het vele handen wassen met desinfectiematerialen met de nodige alcohol erin. Zou hem dat nu nekken?

"Met de P van prima mag u nu verder rijden. Dank voor uw medewerking en een fijne avond nog." De agent loopt al naar de volgende auto, voordat Mark hem hetzelfde kan wensen. Gas gevend brengt hij zijn bolide weer in beweging en rijdt nu zonder verdere opstoppingen naar huis.

Annie, van het station.

Op de basisschool in Haarle verzorgen de kinderen zelf de copy voor de uit te geven schoolkrant. Een dubbel gevouwen A4 formaat, maar wel een met een bladzijde of veertig en aan beide zijden gedrukt.

Deze kan door de kinderen, hun ouders en leerkrachten thuis worden gelezen. Af en toe verschijnt er ook nieuws van een ouder of leerkracht in dit blad, over het wel en wee van hun kind of over een bijzondere uitstapje van een klas. Deze maand is onze klas aan de beurt. Iedere leerling krijgt een eigen onderwerp, door middel van lootjes trekken.

De opdracht vanuit school die ik heb gekregen luidt... interview een vooraanstaand persoon uit je omgeving. Bij deze opdracht dacht ik meteen aan haar. Meteen na schooltijd ging ik naar mijn buurvrouw Annie Cents toe.

Een vrijgezelle vrouw van middelbare leeftijd, die nog thuis bij haar ouders op de boerderij woont. Nu hoor ik je denken... op een boerderij, dat is toch niet zo heel bijzonder. Daarin heb je misschien gelijk, maar Annie werkt in de wachtkamer annex koffiekamer bij het treinstation van Haarle.

Het stationsgebouw ligt op ongeveer één kilometer buiten het dorp. Annie werkt daar in haar eentje. Ze maakt daar de toiletten in het gebouw schoon en doet de bardienst in de kleine kantine annex wachtruimte, die hier bij is.

Gelukkig wil ze het interview wel doen en kan ik op mijn vrije woensdagmiddag al bij haar terecht.

“Morgenmiddag ben je vrij. Kunnen we dan tussen de treinritten door wel even babbelen.”

Als ik vanuit huis vijf minuten later het perron op loop, zie ik haar al achter de bar staan. Koffie inschenken voor een wachtende reiziger.

Even later open ik de deur en de warmte stroomt me tegemoet. De kachel is aan en dat mag dan ook wel in het begin van oktober. Buiten is het met twaalf graden best wel frisjes.

“Ga daar maar even zitten meid. De trein komt over vijf minuten en daarna heb ik wel even tijd.” Na deze warme begroeting neem ik plaats op een stoel aan een van de tafeltjes. Zo heb ik een mooi overzicht over het hele gebeuren. Ik leg het schrijfblok met pen voor me neer.

“Mot je niet betalen jongeman?” Zo spreekt Annie een lange jonge slungel aan met een puistjesgezicht, die gratis probeert gebruik te maken van het toilet. Met een lichte verkleuring van zijn gezicht legt de jongeman schuchter vijftig cent op het schoteltje.

“Dank je wel schat.” De jongeman kleurt zo mogelijk nog meer en weet niet hoe snel hij buiten moet komen. Annie neemt nu eenmaal geen blad voor de mond.

Dan rijdt de trein het station binnen. Een geschuif van stoelen met de daarbij horende haast is ook een momentopname van de dan nog wachtende passagiers. Als even later het fluitje van de conducteur klinkt en iedereen is ingestapt, rijdt de trein weer verder naar het volgende station en keert de rust terug. Annie is ondertussen al druk in de weer met de stoelen weer recht te zetten voor de volgende ronde.

“Wil je koffie of thee Marieke?”

Terwijl ik even later aan een kopje thee zit, kijkt Annie nog even snel het toiletgebouw na.

Dan komt ook zij met een kop koffie bij mij aan de tafel zitten.

“Je had een opdracht van school!” Meteen is ze dan punctueel en vraagt waar het om draait. De volgende trein staat er straks al weer voor je er erg in hebt.

In het kort leg ik de opdracht van school uit, al moet Annie hier wel een beetje om lachen.

“Ik een vooraanstaand persoon... ha ha. Ben wel de enige die dit hier in Haarle doet. Zoveel stations heeft Haarle nu ook weer niet... ha ha.”

Dan vertelt ze vlot in het kort hoe ze hier gekomen is. Ze heeft gesolliciteerd bij de NS omdat ze voor dit baantje iemand zochten. Doordat ze zo dicht bij het spoor woonden, heeft ze altijd wel binding gehad met de treinen. Zo kort bij huis een baan vinden was wel een buitenkansje en die heeft ze dan ook met beide handen aangegrepen.

Even later laat ze ook zien wat haar werkzaamheden hier zijn, deze noteer ik dan ook voor mijn verslag. Eerst mag ik een kijkje nemen achter de bar. In het piepkleine maar proper keukentje, zie ik waar de snelle warme hap klaar

gemaakt kan worden in een klein oventje. Daarnaast staat een apparaat voor de koffie of thee. Flesjes frisdrank staan in de koelkast.

Daarna is het toiletgebouw aan de beurt. Eerst kijken we in de dames WC met een prullenbakje voor de vrouwelijke ongemakken. Daarna is de heren WC aan de beurt, met zittende en een staande optie. Dit zie je natuurlijk niet zo gauw als een meisje van twaalf uit de laatste groep van de lagere school. Maar alles is keurig schoon en het ruikt fris.

Ook laat Annie mij nog een automaat daar aan de muur zien, al weet ik niet waar die voor dient.

“Dit is een condoomautomaat. Er is altijd vraag naar en ik vul het regelmatig bij. Wie ze mee nemen, is mij niet bekend. Maar ik vind het wel een veilig idee.”

Met rode oortjes en een blos op mijn wangen, maak ik mijn notities hierover in mijn schrift. Het kunnen dus ook bekenden zijn, die deze dingen mee nemen. Als ik dit nu nog maar durf te vertellen voor de klas? Maar dat is voor latere zorg.

Wel even blijven opletten, want Annie vertelt nog een leuke anekdote.

“Begin dit jaar op 1 april heb ik nog een leuke grap uit gehaald. Boven de heren WC, zowel de staande als de zittende, heb ik een kaartje op oog hoogte opgehangen. Met de tekst: onder de achttien centimeter vijftig cent, daarboven één euro.” Ze schatert het weer uit, als haar gedachten terug gaan in de tijd naar dat moment. Automatisch moet ik mee lachen omdat haar lach zo aanstekelijk is om deze streek, al begrijp ik de clou nog niet helemaal. Wel begrijp ik dat het om de lengte van het mannelijk geslacht gaat.

Maar Annie helpt me snel uit die droom.

“Je moest eens weten hoeveel hele euro’s die dag op het schoteltje daar lagen”.

Dan komen de eerste wachtende mensen voor de volgende trein al weer binnen. De eerste koffie en thee wordt al weer geschonken. Zo gaat het zeven dagen in de week door. Van ’s morgens zeven tot ’s avonds acht uur is het gebouw open, daarna moet de reiziger zich zelf maar redden. Dan is alles afgesloten buiten het perron om.

Volgens mij heb ik alles opgeschreven en sta op om weer naar huis te gaan.

“Bedankt Annie voor dit interview” , roep ik naar haar.

“Als je nog wat moet weten, dan kom je gewoon weer gezellig binnen wippen.”

Kort zwaaiend naar mij, is ze al weer bezig met de volgende klant. Niet beseffend dat haar woorden een dubbele bodem kunnen bevatten na haar 1 april grap. Zo zit ze niet in elkaar. Haar leven gaat als een trein... door.

Burn out.

Geen stukje verhaal kreeg Gerrit op papier. Was dit nou de beroemde writers block, iets wat elke schrijver wel een keer overkomt. Winnaar van diverse stukken, schrijvend voor culturele verhalenwedstrijden. Aan fantasie ontbreekt hem eigenlijk nooit. Wel dacht hij eerst na over sommige onderwerpen, maar voor de sluitingsdatum was zijn verhaal geschreven en opgestuurd.

Bij deze wedstrijd met het thema: "Schoenmaker blijf bij je leest", wilde het maar niet lukken. In de prullenbak lagen diverse propjes papier in elkaar gefrommeld over beginnende stukje van een verhaal. Na een regel of tien liep Gerrit vast en kon er geen goed lezend vervolg op verzinnen op zijn beginnend stukje.

Weer een prop erbij in de prullenbak.

Een time out nemen was hem geadviseerd door medeschrijvers, die hij om raad vroeg. Maar hoe laat je in godsnaam een hobby los, van iets wat hij juist graag doet?

Ruim een week is Gerrit nou al aan het piekeren, terwijl hij geen pen en papier heeft aangeraakt. Hoe moet dit nou verder?

Gerrit wordt er zelf al chagrijnig van. Dit merkt hij zelf aan het snauwen naar anderen toe en wordt boos om de kleinste dingen.

Tot dat een goede vriend hem even apart neemt, het kan zo niet langer. Deze directe confrontatie over zijn gedrag van de laatste dagen, zet hem wel aan het denken. Hij zit tegen een burn out aan. Een weekendje er even tussenuit aan het strand. Daar moet hij de zaken op een rijtje kunnen zetten. Even helemaal vrij en een frisse wind moeten hem weer helder van geest maken.

Maandag als Gerrit terugkomt van het weekendje uitwaaien aan zee, merken de mensen om hem heen wel dat de korte vakantie hem goed heeft gedaan. Thuis laat hij zijn pen en schrijfblok links liggen en doet nu dingen in en om het huis, die anders wel eens blijven liggen.

Het is donderdagnacht als hij om twee uur klaarwakker wordt. Opeens weet hij waarover hij moet gaan schrijven. Hij pakt zijn pen en schrijfblok en gaat aan

tafel zitten schrijven. Nu weet hij ook waarom de andere beginnende verhalen tot propjes in de prullenbak terecht zijn gekomen. Daar was de burn out bij hem voor nodig.

Hij zelf was het lijdend onderwerp geworden voor deze wedstrijd. Een persoonlijk verhaal over zichzelf schrijven, daar had hij nog nooit over nagedacht. De fantasie had hem tot nu toe nog nooit in de steek gelaten. Dit schrijft hij ook letterlijk in het verhaal. Niets slaat hij dan ook over. Van het lezen over de wedstrijd in de krant tot nu, dat hij midden in de nacht, vlak voor de deadline dit bizarre verhaal zit te schrijven. Het is al ruim drie uur geweest, als hij het uitgetypte verhaal in de enveloppe doet en de rand dicht likt. Ook de postzegel vergeet Gerrit niet. Voor dat hij naar zijn werk gaat, kan hij deze in de brievenbus doen.

Of hij hiermee in de prijzen zal vallen, zal hem een rotzorg zijn. Hij heeft een aparte periode in zijn leven afgesloten en hoopt dat andere schrijvers hier wat mee kunnen. Opgelucht stapt hij weer in bed en slaapt nog heerlijk een paar uurtjes voor de wekker hem roept.

Daarom ben ik molenaar mam.

Ik ben in een melige bui.

Daar ben ik dan ook molenaar voor.

Valt daar dan wat over te zeggen dan?

Stof genoeg om over te praten, dacht ik zo.

Grondstoffen, die wel op één hoog liggen.

Het zit hem in de granen en niet in de genen.

Maar daar maal ik wel om door.

Als de wieken maar eenmaal draaien.

Ze lijken er wel een wedstrijd van te maken.

Wie komt het er het vaakst langs.

Het zijn niet alleen de hoge bomen die veel wind vangen.

Misschien d(w)aal ik af.

Maar ik kan er wel mijn zakken mee vullen.

Je kunt er wel mee de boer op gaan.

Die bakken er dan wel zoete broodjes van.

Doe je dit liever zelf?

Dan stuur ik jou wel meel.

Hier ben ik beter in, dan in een brief schrijven.

Is dit te grof of wil je het fijner.

Ik zie je wel weer als je aan komt waaien.

Als een wervelwind, die een stofwolk omhoog gooit.

Neem alstublieft de wind bij mij uit de zeilen.

Voordat ik echt melig wordt.

Groetjes jouw zoon.

De beste wensen.

Wens u allen al het goede voor 2020 toe. De beste wensen uitspreken wordt tegenwoordig steeds moeilijker om uit te spreken, lijkt het wel. Vooral het nakomen hiervan. Zeker als je de berichten hebt gelezen van de flatbrand in Arnhem of de steekpartij in Hoorn. Hierbij zijn jeugdige verdachten aangehouden. Hoe triest kan het zijn.

Ongelukken kunnen overal gebeuren, maar als je met een mes op zak de weg opgaat, dan kan het gemakkelijk mis gaan. Zeker als je van plan bent om deze te gaan gebruiken in noodgevallen. Wat versta je dan onder noodgeval? Een ander misschien anders dan jij.

Niks blijft er dan over van de beste wensen. Niet voor de vermoedelijke dader(s), als voor de (soms onschuldige) slachtoffer(s) in deze zaken.

Dan heb ik het nog niet eens over de geleden schade. Dit kan lichamelijk, geestelijk als materiële schade zijn. Het is eigenlijk toch te gek, dat we na geraamde schade van de verzekeraars, vijftien miljoen aan schade normaal gaan vinden. Terwijl we net de kerst in vrede hebben gevierd, met de verzoening die hier soms bij past.

Zelfs na de vuurwerkkramp in Enschede, wordt de roep voor een veilige Nieuwjaars wisseling steeds groter.

Het is toch niet normaal dat hulpverleners belaagd worden, terwijl zij juist hulp bieden die het op dat moment nodig hebben. Een beetje fatsoen en respect hoort hier wel op zijn plaats.

Het leven is soms al duur genoeg en met deze extra schade wordt het wel steeds moeilijker om het leefbaar te houden voor iedereen.

Een belofte maken of doen, dan hoor je deze ook na te komen. Als ouder, als kind, volgens de normen van het fatsoen. Verantwoording hebben, als verantwoording nemen, het hoort zo bij het opvoeden en in ons leven.

Een beetje opletten kunnen we allemaal wel en dat kan een hoop leed schelen. Zodat we bij de komende jaarwisseling kunnen zeggen, het is een goed jaar geweest. Wens voor het komende jaar een ander ook het beste voor dat jaar.

Hoop dat je van deze verzameling hebt genoten.

Op mijn website staan nog meer verhalen en gedichten in deze bundelvorm.

Kom, kijk en download op:

<https://haarle15.jouwweb.nl/verhalen-gedichtenbundels>

Tot gauw.

Met vriendelijke groet,
Martin Wichink.